

Het Boek Daniël - Nummer Vijfendertig

Onthulling van het profetische kader: William Millers inzicht en de drie verwoestende machten die naar Armageddon leiden

Jeff Pippenger
2023-12-30

Ten tijde van het einde, in 1798, werd het boek Daniël, en meer in het bijzonder het gezicht dat door de rivier de Ulai werd voorgesteld, ontsloten. Het gezicht kondigde het begin aan van het onderzoekend oordeel op 22 oktober 1844. Het vers dat het fundament van die waarheid werd, is Daniël hoofdstuk acht, vers veertien. William Miller, de boodschapper die was uitgekozen om de ontsluiting van de boodschap te onderkennen, heeft nooit alle waarheden die met het gezicht verband hielden volledig begrepen, maar hij heeft wel het werk vervuld dat hem was opgedragen.

Toen Miller zijn studie van het profetische woord begon, kwam hij tot inzicht in bepaalde regels van profetische uitleg die binnen de Bijbel werden geïdentificeerd en vastgesteld. Die regels werden vastgelegd en aangeduid als de Regels van Uitleg van William Miller. Deze regels worden door de inspiratie bekrachtigd en aangeduid als de regels die gebruikt zullen worden door hen die bij de zondagswet het begin van het uitvoerende oordeel verkondigen. Miller getuigde dat hij zijn studie van de Bijbel begon aan het begin van de Bijbel en slechts verderging naarmate hij begreep wat hij op dat moment in overweging nam. Vanuit deze benadering is het gemakkelijk in te zien waarom de eerste tijdsprofetie die Miller herkende, en die betrekking had op de boodschap die hij zou aanduiden als vervuld in 1844, de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig was.

De inspiratie deelt ons mee dat de engel Gabriël, samen met andere heilige engelen, het denken van Miller leidde, evenals Gabriël het denken had geleid van Daniël, Johannes de openbaarder en alle profeten van de Bijbel, want aan Gabriël was de taak toevertrouwd die Satan had verbeurd. Gabriëls taak werd aangeduid in Satans eerste naam, Lucifer, die lichtdrager betekent. Gabriël bracht het profetische licht tot Miller, en in gehoorzaamheid aan het licht verkondigde hij de boodschap die de opening van het onderzoekend oordeel op 22 oktober 1844 aankondigde.

Achteraf bezien kunnen zij die het werk van William Miller wensen te begrijpen, erkennen dat hem bepaalde inzichten in het profetische woord werden gegeven die sleutels werden voor zijn werk van het samenstellen van de boodschap van het naderende oordeel. Een van die sleutels was zijn besef dat een dag in profetische toepassing een jaar voorstelde. Een andere was een profetische structuur die hij gebruikte om de lijnen van profetie die hij ontdekte te plaatsen en op elkaar af te stemmen. Die structuur was gebaseerd op de twee satanische machten die verwoesting brachten over Gods volk en Gods heiligdom. Al Millers ontdekkingen werden geplaatst op de profetische structuur die de geschiedenis van het heidendom voorstelde, gevolgd door het pausdom, die achtereenvolgens zowel Gods heiligdom als Gods volk vertraptten vanaf de tijd van het oude Israël tot aan de wederkomst van Christus.

Die profetische structuur stelde hem in staat elke waarheid die nodig was om 22 oktober 1844 vast te stellen als de aanvang van het oordeel, nauwkeurig te onderkennen. Maar die waarheid was beperkt, want hij kon de derde vervolgende macht die in de profetische geschiedenis op het heidendom en het pausdom volgde, niet zien. Het was voor hem niet noodzakelijk die waarheid te zien, want zijn werk was 22 oktober 1844 aan te kondigen, en het licht betreffende de derde vervolgende macht zou na die datum worden ontzegd.

In verband met het in overeenstemming brengen van zijn profetische inzichten met een structuur van de twee verwoestende machten van het heidense Rome, gevolgd door het pauselijke Rome, was hij van mening dat het woord dat in het boek Daniël als „het gedurige” is vertaald, een symbool was van het heidendom en/of van het heidense Rome. Het woord „tamid”, vertaald als „het gedurige”, wordt door Daniël vijfmaal gebruikt. Het wordt steeds gebruikt in samenhang met een symbool dat Miller terecht begreep als een voorstelling van het pausdom. Het symbool van het pausdom dat steeds in verband met „het gedurige” voorkomt, wordt door twee symbolen weergegeven. Hoe dan ook, de twee symbolen van de pauselijke macht duiden beide het pausdom aan; niettemin werd, wanneer Daniël het woord „tamid” gebruikte, dat als „het gedurige” is vertaald, dit altijd gebruikt met en vóór het symbool van het pausdom. Millers opvatting dat „het gedurige” in het boek Daniël het fundament vormde van de structuur die hij zag, welke was gebaseerd op de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom. Millers identificatie van „het gedurige” als het heidendom in het boek Daniël was voorbestemd om binnen het adventisme een grote controverse te worden, te beginnen met de tweede generatie van het adventisme, die in 1888 aanving.

De eerste profetische waarheid die Miller ontdekte en die een onderdeel vormde van het begrip van 22 oktober 1844, waren de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, en het was de eerste van Millers vastgestelde waarheden die in 1863 werd verworpen. Die verwerping markeerde het begin van de eerste generatie van het adventisme, toen zij begonnen rond te dwalen door de woestijn van Laodicea. De tweede generatie begon op de General Conference van Minneapolis in 1888, en in de nasleep van de opstand die daar plaatsvond, begon in 1901 het satanische werk van de verwerping van Millers identificatie van „het dagelijkse” als heidendom. Het juiste begrip van „het dagelijkse” werd niet volledig terzijde gesteld dan na de dood van de profetes, die had verklaard dat de opvatting die werd bevorderd in tegenstelling tot Millers juiste zienswijze van „het dagelijkse”, was gebracht door „engelen die uit de hemel waren verdreven”. De volledige verwerping vond plaats in de derde generatie, rond 1931. De derde generatie was begonnen met de publicatie van het boek van W. W. Prescott, getiteld *The Doctrine of Christ*, kort na de Bijbelconferentie van 1919. In 1919 begon de derde generatie en duurde voort tot de publicatie van het boek *Questions on Doctrine* in 1957.

Nadat Millers werk was bevestigd en duidelijk gemaakt op Habakuks twee tafelen (de pionierskaarten van 1843 en 1850), begon de Heer vervolgens de waarheid te ontsluiten dat er nog een andere, een derde, verwoestende macht zou zijn die op het heidendom en het pausdom zou volgen en die eveneens Gods volk zou vervolgen.

„Door het heidendom, en vervolgens door het pausdom, oefende Satan gedurende vele eeuwen zijn macht uit in een poging Gods getrouwe getuigen van de aarde uit te wissen. Heidenen en papisten werden bezielde door dezelfde geest van de draak. Zij verschilden alleen hierin, dat het pausdom, terwijl het voorwendde God te dienen, de gevaarlijkere en wredere vijand was. Door bemiddeling van het romanisme voerde Satan de wereld in gevangenschap. De kerk van God in naam werd meegesleurd in de gelederen van deze misleiding, en meer dan duizend jaar lang leed het volk van God onder de toorn van de draak. En toen het pausdom, van zijn kracht beroofd, genoodzaakt werd van vervolging af te zien, zag Johannes een nieuwe macht opkomen om de stem van de draak te laten weerklinken en hetzelfde wrede en godslasterlijke werk voort te zetten. Deze macht, de laatste die oorlog zal voeren tegen de kerk en de wet van God, werd gesymboliseerd door een beest met lamachtige horens. De beesten die daaraan voorafgingen, waren uit de zee opgekomen, maar dit steeg op uit de aarde, als voorstelling van de vreedzame opkomst van de natie die erdoor wordt gesymboliseerd. De ‘twee horens als van een lam’ stellen treffend het karakter van de regering van de Verenigde Staten voor, zoals dit tot uitdrukking komt in haar twee fundamentele beginselen, republicanisme en protestantisme. Deze beginselen zijn het geheim van onze macht en voorspoed als natie. Degenen die het eerst een toevluchtsoord vonden aan de kusten van Amerika, verheugden zich dat zij een land hadden bereikt dat vrij was van de aanmatigende aanspraken van het pausdom en van de tirannie van koninklijke heerschappij. Zij besloten een regering te vestigen op de brede grondslag van burgerlijke en godsdienstige vrijheid.” Signs of the Times, 1 november 1899.

Miller kon de derde vervolgende macht niet zien, en om die reden was zijn bouwwerk onvolledig, hoewel het volkomen geschikt was om zijn werk te vervullen. Zuster White stelt vast dat Miller Gods uitverkoren boodschapper was, dat hij in zijn werk was voorafgebeeld door Elia en Johannes de Doper, en in zijn roeping tot dat werk door Elisa, en in zijn dood door Mozes. Weinig personen in de heilige geschiedenis hebben aanleiding gegeven tot commentaar waarin wordt aangeduid dat de engelen bij hun graf wachten om hen op te wekken, maar dit is het commentaar dat op Miller betrekking heeft. Het feit dat zijn werk beperkt werd door de geschiedenis waarin hij werd verwekt, is geen denigrerende uitspraak over Miller, maar eenvoudigweg een noodzaak die erkend moet worden, wil zijn werk in het ware licht van Gods profetisch Woord worden beschouwd.

Aan Miller werd specifieke, engelachtige leiding gegeven die hem in staat stelde een profetisch kader op te bouwen dat was gebaseerd op de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom. Om deze reden werden profetieën die de geschiedenis aanduiden voorbij de verwoesting die door die twee machten was teweeggebracht, door Miller verkeerd begrepen. Toch vonden geen van die misvattingen hun weg naar de twee heilige tafelen van Habakuk, waarop de fundamenten die door het werk van Miller waren opgericht, grafisch werden weergegeven. Daarom kon de inspiratie van de kaart van 1843 vastleggen dat zij door de hand van de Heer was geleid.

“De Heer toonde mij dat de kaart van 1843 door Zijn hand was geleid, en dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden; dat de getallen waren zoals Hij ze hebben wilde. Dat Zijn hand over een vergissing in sommige van de getallen was, en die verborg, zodat niemand haar kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.

“Toen zag ik met betrekking tot het ‘Dagelijkse’, dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere het juiste inzicht daarover gaf aan hen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in het juiste inzicht omtrent het ‘Dagelijkse’; maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere zienswijzen omhelsd, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd.” Review and Herald, 1 november 1850.

De waarheden die Miller onder leiding van engelen bijeenbracht, werden door de Heer geleid, en binnen de bekrachtiging van de kaart van 1843 omvatte de inspiratie dat Millers begrip dat „het dagelijkse” het heidendom vertegenwoordigde, juist was. Vijfmaal komt het Hebreeuwse woord „tamid”, vertaald als „het dagelijkse”, voor in het boek Daniël, en het vertegenwoordigt altijd de verhouding tussen de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom.

Millers begrip van “het dagelijkse” als een symbool van het heidendom was absoluut wezenlijk binnen het profetische kader dat hij hanteerde, want de opeenvolgende verhouding van heidendom, gevolgd door het pausdom, werd zijn referentiepunt bij het in overeenstemming brengen van alle profetieën die hij ertoe werd gebracht te verstaan.

In „de tijd van het einde”, in 1798, werd het boek Daniël geopend, en de voornaamste passage, die volgens Zuster White de „centrale pilaar” en het „fundament” van de adventbeweging was, was Daniël hoofdstuk acht, vers veertien.

“Het Schriftwoord dat boven alle andere zowel het fundament als de centrale pijler van het adventsgeloof was geweest, was de verklaring: ‘Tot tweeduizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom worden gereinigd.’ [Daniël 8:14.]” De Grote Strijd, 409.

Vers veertien is het antwoord op vers dertien, en dat antwoord is betekenisloos zonder de context van de vraag.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting zijn, om zowel het heiligdom als het leger over te geven om vertrap te worden? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Deze twee verzen zijn het symbool van de toename van kennis die werd voortgebracht toen het boek Daniël werd ontzegeld ten tijde van het einde, in 1798. Vers dertien duidt de twee verwoestende machten aan waarop Miller zijn profetische model baseerde. Miller duidde „het voortdurende” in vers dertien aan als het heidendom, en de „overtreding der verwoesting” als het pausdom. Het is van belang te erkennen dat het profetische model dat de engelen Miller ertoe brachten te herkennen, wordt aangeduid in de twee verzen die de toename van kennis voorstellen die in 1798 in de geschiedenis kwam. Toch werd het Miller niet gegeven de volgende macht te zien die op het profetische toneel zou verschijnen en Gods volk zou vervolgen.

„Ik zag dat het beest met de twee horens de mond van een draak had, en dat zijn macht in zijn hoofd was, en dat het decreet uit zijn mond zou uitgaan. Toen zag ik de Moeder der Hoeren;

dat de moeder niet de dochters was, maar van hen gescheiden en van hen onderscheiden. Zij heeft haar dag gehad, en die is voorbij, en haar dochters, de protestantse sekten, waren de volgenden die op het toneel verschenen en dezelfde gezindheid aan de dag legden die de moeder had toen zij de heiligen vervolgde. Ik zag dat, terwijl de moeder in macht was afgenomen, de dochters waren gegroeid, en weldra zullen zij de macht uitoefenen die eens door de moeder werd uitgeoefend.” Spalding and Magan, 1.

Millers onvermogen om de derde macht te zien, dwong hem tot conclusies die eenvoudigweg onjuist waren. Miller identificeerde het beest uit de zee van Openbaring dertien als het heidense Rome en het beest uit de aarde als het pauselijke Rome. Ook zijn toepassing van Openbaring hoofdstuk zeventien was gebrekkig door zijn onvermogen profetische geschiedenis te zien die zich uitstreckte voorbij de tweede verwoestende macht van het pausdom. Om deze reden behandelde Miller, wanneer hij de Romeinse macht in Daniëls profetie identificeerde, deze als één macht die in twee fasen kwam. Dat was en is een juiste toepassing, maar het verhinderde hem de koninkrijken van de bijbelse profetie te begrijpen als iets dat verder reikte dan een vierde koninkrijk dat door Rome werd vertegenwoordigd. Hij zag en identificeerde dat het vierde koninkrijk van Rome twee fasen had, voorgesteld als het heidense Rome en het pauselijke Rome, maar kon niet zien dat het pauselijke Rome ook het vijfde koninkrijk was, waarop een zesde koninkrijk zou volgen.

In Daniël hoofdstuk twee brachten de Millerieten de elementen van het vijfde koninkrijk van de Bijbelprofetie samen met het vierde koninkrijk. Op fundamenteel niveau was hun toepassing juist, maar onvolledig, want de eerste verwijzing naar de koninkrijken van de Bijbelprofetie moet overeenstemmen met de laatste verwijzing naar de koninkrijken van de Bijbelprofetie, omdat Jezus, als de Alfa en Omega, altijd het einde met het begin illustreert. Doordat Miller geen onderscheid kon zien tussen twee opeenvolgende koninkrijken, was het voor hem onmogelijk te onderkennen dat Openbaring hoofdstuk twaalf het heidendom (de draak) aanduidt, en het beest uit de zee van Openbaring hoofdstuk dertien als het pausdom (het beest) en het beest uit de aarde van Openbaring hoofdstuk dertien als het afvallige protestantisme (de valse profeet).

Miller was niet in staat de draak, het beest en de valse profeet te zien als drie opeenvolgende koninkrijken in Openbaring hoofdstuk twaalf en dertien, en werd aldus door zijn profetische logica gedwongen aan te nemen dat de twee hoofdstukken geen opeenvolgende voorstelling waren van de drie machten die de wereld naar Armageddon voeren. Het licht dat aan Miller werd gegeven, was het volmaakte licht voor zijn generatie, en zijn generatie werd door dat licht beproefd.

Het licht over de drie verwoestende machten (de draak, het beest en de valse profeet) werd aan Future for America gegeven ten tijde van het einde, in 1989. De passage in Daniël die werd ontzegd met de ineenstorting van de Sovjet-Unie, in vervulling van Daniël hoofdstuk elf, vers veertig, was het licht van de derde engel, terwijl aan Miller het licht van de eerste engel was gegeven. De laatste zes verzen van Daniël 11 werden gezien als het fundament en de centrale pijler van de beweging van Future for America, en vers veertig van Daniël hoofdstuk elf vat dat licht samen, evenals verzen dertien en veertien van Daniël hoofdstuk acht het licht samenvatten dat in de Millerietenbeweging werd ontzegd.

En ten tijde van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem stoten; en de koning van het noorden zal op hem aankomen als een wervelwind, met wagens en met ruiters en met vele schepen; en hij zal de landen binnentrekken, en hij zal ze overstromen en erdoorheen trekken. Daniël 11:40.

Het vers duidt op een oorlog die begon in de “tijd van het einde” in 1798, tussen de koning van het zuiden en de koning van het noorden. De koning van het zuiden vertegenwoordigde het atheïstische Frankrijk, dat juist in datzelfde jaar de dodelijke wond aan het pausdom toebrengt. Het pausdom wordt daar voorgesteld als de koning van het noorden. Frankrijk was, in profetische zin in 1798, een tiende deel van de tien koninkrijken van Daniël hoofdstuk zeven. Die tien koninkrijken vertegenwoordigen het heidense Rome, en het heidense Rome vertegenwoordigt de draak. Het pausdom (de koning van het noorden) vertegenwoordigt het beest. Het vers geeft aan dat de koning van het noorden (het pausdom), die bij de aanvang van het vers zijn dodelijke wond had ontvangen, uiteindelijk vergelding zou oefenen tegen de koning van het zuiden (de koning van het atheïsme). Toen het pausdom inderdaad vergelding oefende, had de koning van het atheïsme zich verplaatst van de natie Frankrijk naar de confederatie van de Sovjet-Unie. Frankrijk was één natie; toch werd, toen het pausdom in het vers vergelding oefende tegen de koning van het zuiden, de koning van het zuiden aangeduid als “landen”, evenals de voormalige Sovjet-Unie.

Toen de koning van het noorden (het pausdom) wél vergelding uitoefende, bracht dit „wagens”, „ruiters” en „vele schepen” met zich mee. Wagens en ruiters zijn symbolen van militaire macht, en schepen zijn symbolen van economische macht. De macht die een onheilige alliantie met het pausdom vormde met het doel de Sovjet-Unie ten val te brengen, waren de Verenigde Staten, en de twee sterkten van de Verenigde Staten worden in Openbaring hoofdstuk dertien aangeduid als hun vermogen de wereld te dwingen het merkteken van pauselijk gezag te ontvangen door de macht van wapenen en economie. Het zal de mensen verboden worden te kopen of te verkopen zonder het merkteken, en vervolgens zullen de mensen, zonder het merkteken, ter dood gebracht worden.

Vers veertig identificeert rechtstreeks de draak (de koning van het zuiden), het beest (het pausdom) en de valse profeet (de Verenigde Staten). Het grondvers voor „de tijd van het einde” in 1989 identificeert de drie verwoestende machten die de wereld naar Armageddon leiden, evenals de grondverzen van de Milleritische beweging de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom, identificeerden.

Het vers begint met een strijd tussen de koning van het zuiden en de koning van het noorden. Aan het begin van het vers (1798) behaalt de koning van het zuiden de overhand, maar in het vers slaat de koning van het noorden terug en overwint hij de koning van het zuiden. Het begin van het vers markeert de strijd tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden, en in het slot van de boodschap die in het vers besloten ligt, wordt diezelfde strijd tussen de noordelijke en zuidelijke koningen uitgebeeld, maar met tegenovergestelde uitkomsten. Het begin markeerde de „tijd van het einde” in 1798, en de eindstrijd markeert de „tijd van het einde” in 1989. Het vers bevat in zijn geschreven getuigenis de handtekening Alpha en Omega, het begin en het einde.

De feitelijke geschiedenis van het vers zet zich voort voorbij de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989, tot aan de zondagswet van vers eenenveertig. Bij de zondagswet wordt de drievoudige unie van het moderne Babylon tot stand gebracht door een reeks snelle gebeurtenissen. Vers veertig begint daarom wanneer de dodelijke wond in 1798 wordt toegebracht en de hoer van Tyrus wordt vergeten. De geschiedenis die door het vers wordt weergegeven, eindigt volledig bij de zondagswet van vers eenenveertig, waar de dodelijke wond wordt genezen en de hoer van Tyrus wordt herinnerd. Het kenmerk van het begin en het einde staat niet alleen geschreven in de tekst die in het vers wordt aangetroffen, maar ook in de volledige geschiedenis die door het vers wordt weergegeven. Het vers duidt het profetische raamwerk aan dat niet louter op het heidendom (de draak) en het pausdom (het beest) is gebaseerd, maar de structuur aanwijst van de drie verwoestende machten die de wereld naar Armageddon voeren.

Millers profetische raamwerk kondigde de komst van Gods onderzoekend oordeel aan, en het profetische raamwerk van Future for America kondigt de komst van Gods uitvoerend oordeel aan. In de „tijd van het einde” in 1989 begon een driefasig proces van beproeving en reiniging, toen de laatste zes verzen van Daniël elf werden ontzegeld bij de ineenstorting van de Sovjet-Unie. Het onderscheid dat Miller slechts het heidendom en het pausdom zag, en het afvallige protestantisme niet zag, moet worden begrepen om het visioen van de rivier de Ulai, dat in 1798 werd ontzegeld, juist te begrijpen.

Wij zullen die beschouwing in het volgende artikel voortzetten.

„Wij hebben geen tijd te verliezen. Moeilijke tijden liggen voor ons. De wereld wordt bewogen door de geest van oorlog. Weldra zullen de tonelen van benauwdheid waarvan in de profetieën is gesproken, plaatsvinden. De profetie in het elfde hoofdstuk van Daniël heeft haar volledige vervulling bijna bereikt. Veel van de geschiedenis die zich heeft voltrokken ter vervulling van deze profetie, zal zich herhalen.

„In het dertigste vers wordt gesproken van een macht die ‘verzen 30 tot en met 36 geciteerd.’”

„Taferelen die overeenkomen met die welke in deze woorden worden beschreven, zullen plaatsvinden.” Manuscript Releases, nummer 13, 394.